

Socialutskottets betänkande

1983/84:4

om gränsen mellan foster och barn

Motion

I motion 1982/83:385 av Karin Ahrland (fp) och Kerstin Anér (fp) yrkas att riksdagen hos regeringen begär att en allsidig utredning angående gränsen mellan foster och barn kommer till stånd, så att de legala aspekterna kommer i överensstämmelse med nuvarande medicinska resultat och etiska värderingar.

I motionen anförts att den juridiska och folkbokföringsmässiga gränsen mellan foster och barn vid 28:e graviditetsveckan och 1 000 g födelsevikt med hänsyn till den medicinska utvecklingen ter sig omotiverad, främst på grund av att 50 % av de barn som föds före denna tid i dag överlever. Den nuvarande gränsdragningen mellan foster och barn får enligt motionärerna orimliga konsekvenser. Detta exemplifieras med att en kvinna som föder tvillingar i 27:e graviditetsveckan, varav den ena lever vid födseln medan den andra då är död, enligt nuvarande lagstiftning fått ett barn och ett foster. Motionärerna framhåller även att gravida kvinnor som en konsekvens av nuvarande lagstiftning i allmänhet först efter graviditetsvecka 28 tillhör sjukhusens förlossningsavdelningar. Inom Stockholms läns landsting har emellertid den ordningen införts att kvinnor fr. o. m. 26:e graviditetsveckan tillhör förlossningsavdelningarna, dels med hänsyn till den höga sannolikheten för att barn födda fr. o. m. denna tidpunkt skall överleva, dels för att underlätta föräldrarnas psykologiska bearbetning av en eventuell förlust av barnet. Motionärerna anför att en justering nedåt av den juridiska och folkbokföringsmässiga gränsen mellan foster och barn till exempelvis 26:e graviditetsveckan och/eller en lägre födelsevikt än 1 000 g skulle underlätta både föräldrarnas och vårdpersonalens situation och möjliggöra fastställandet av en enhetlig vårdnivå.

Yttrande över motionen har inhämtats från skatteutskottet. Yttrandet fogas som *bilaga* till betänkandet.

Bestämmelser om folkbokföring m. m.

I *folkbokföringsförordningen (1967:198)* 30 § fjärde stycket stadgas:

Med barn avses nyfödda, som efter födseln andats eller visat annat livstecken, samt dödfödd som avlidit efter utgången av tjuugoåttonde havandeskapsveckan.

Denna bestämmelse har överförts i oförändrat skick från den tidigare

gällande folkbokföringsförordningen (1946:469) och fick sin lydelse den 1 januari 1960. Dessförinnan definierades barn enligt sistnämnda lagrum som "varje nyfödd som andats efter födseln, så ock dödfödd om minst trettiofem centimeters längd".

Lagändringen föranleddes av en av *Världshälsoorganisationen (WHO)* antagen rekommendation till definition av vad som skulle avses med levande fött resp. dödfött barn. Ordalydelsen i 30 § fjärde stycket folkbokföringsförordningen grundar sig på WHO:s rekommendation, vilken redovisas i den av WHO utgivna *International Classification of Diseases* avseende rekommendationen vid den sjunde revisionskonferensen 1955. I propositionen (1959:116) vilken antogs av riksdagen (3LU 20) motiverades förslaget till lagändring med att Sverige inte anfört någon reservation mot ifrågavarande internationella definition och att det därför var angeläget att de svenska bestämmelserna bringades i överensstämmelse med denna. Den av WHO antagna definitionen förmodades föranleda färre tillämpningssvårigheter än den dåvarande svenska definitionen. Lagändringen angavs inte ha någon större saklig betydelse då ett foster efter 28 veckors graviditet normalt är ca 35 cm långt.

Den i 30 § fjärde stycket folkbokföringsförordningen intagna definitionen av barn ligger till grund för stadgandena i 30–32 §§ samma förordning om skyldighet att anmäla barns födelse samt att anmäla dödsfall och utfärda dödsbevis. Tillämpningsföreskrifter finns i folkbokföringskungörelsen (1967:495).

Socialstyrelsen har i sina föreskrifter om *dödsbevis* m. m. (SOSFS(M) 1980:1 s. 14) anfört följande avseende gränsdragningen levande född – dödfödd.

Med barn avses alla levande födda samt alla dödfödda som framfötts efter utgången av tjuugoåttonde havandeskapsveckan. Levande fött är barnet om det visat tecken på självständigt liv såsom andningsrörelser, hjärtslag, pulsationer i navelsträngen eller tydliga spontana rörelser av skelettmuskulaturen. Dödfödda är alla de barn som inte visat nämnda livstecken och vilka avlidit efter utgången av tjuugoåttonde havandeskapsveckan, räknat från senaste normala menstruations första dag. Föreligger osäkerhet om graviditetens längd, bör det framfödda fostrets kroppslängd tillmätas viss betydelse vid bedömningen av fostrets utvecklingsgrad. Uppgår kroppslängden till minst 35 cm, bör fostret redovisas som barn.

Om ett levande fött barn avlider skall *gravsättning eller eldbegängelse* ske. Detta gäller oavsett om barnet fötts före eller efter utgången av 28:e graviditetsveckan. Krav på gravsättning eller eldbegängelse gäller även dödfödda barn om de fötts efter den angivna tidpunkten. Beträffande dödfödda som fötts tidigare finns numera möjlighet till ett frivilligt förfarande. Enligt 23 a § KK (1963:540) om begravningsplatser och gravstenar m. m. (begravningskungörelsen) får således begravning eller eldbegängelse även avse sådana dödfödda (SFS 1982:519).

Folkbokföringsförordningen är f. n. föremål för översyn genom *utredningen om förbättrad folkbokföring m. m.* (Dir. 1983:28). Uppdraget avser bl. a. bosättningsbegreppet, kontroll av folkbokföring och flyttning samt därmed sammanhängande frågor.

Andra lagbestämmelser

Enligt *namnlagen* (1982:670) skall varje barn ges ett eller flera förnamn, som inom tre månader skall anmälas till pastorsämbetet (30 §). Som framgår av skatteutskottets yttrande medges föräldrar att även få förnamn på barn som avlidit antecknade i födelse- och dopboken hos pastorsämbetet.

Pastorsämbetet skall enligt folkbokföringskungörelsen (1967:495) snarast underrätta rätten om ett dödsfall när det antecknas i döds- och begravningsboken (40 §). Underrättelsen bildar utgångspunkter för domstolens bevakning av att *bouppteckningsplikten* fullgörs. Bestämmelser om bouppteckning finns i 20 kap. ärvdabalken. Den kan numera i vissa fall ersättas med en s. k. dödsboanmälan (8 a §). Dödsboanmälan görs till rätten av socialnämnden. Beträffande dödsboanmälan anförde departementschefen bl. a. följande (prop. 1975/76:50 s. 68).

En särskilt ömtålig situation föreligger när den döde var ett barn. Som förut antytts är det ett exempel på fall då dödsboanmälan ofta kan komma till användning. Den som skall göra anmälan bör i en sådan situation givetvis fullgöra uppdraget så att barnets föräldrar inte åsamkas mer besvär än uppgifternas inhämtande kräver. I spädbarnsfallen torde undersökningen ofta kunna begränsas till ett telefonsamtal med föräldrarna.

Av riksskatteverkets handbok, *Folkbokföring* (avsnitt E. 5–8 och G. 15), framgår att pastorsämbetet skall anteckna dödfödda barn i födelse- och dopboken och moderns personakt samt att underrättelser skall skickas till statistiska centralbyrån och, för det fall det inte finns någon fader att anteckna, till socialnämnden. Däremot skall någon anteckning inte göras i döds- och begravningsboken som är den anteckning som bildar utgångspunkten för pastorsämbetets underrättelse till domstol.

Enligt 1 kap. 1 § *ärvdabalken* är endast den som lever vid arvlåtarens död arvsberättigad. När det gäller barn som är avlat dessförinnan förutsätts för arvsrätt enligt samma lagrum att barnet sedermera föds med liv, dvs. dödfödda barn kan oavsett om de föds före eller efter utgången av 28:e graviditetsveckan inte härleda något arv. Det finns inte något skäl att tillämpa reglerna om bouppteckning och dödsboanmälan i sådana fall.

Sjukvården

Enligt vad utskottet inhämtat varierar förhållandena vad gäller placering- en på sjukhus av gravida kvinnor före utgången av 28:e graviditetsveckan. Det förekommer sålunda att gravida kvinnor – såsom numera sker inom

Stockholms läns landsting – redan dessförinnan överförs till sjukhusens förlossningsavdelningar, medan de på andra håll i regel överförs till förlossningsavdelning först efter 28 veckors graviditet. I detta hänseende är bestämmelserna i folkbokföringsförordningen om gränsen foster-barn inte bindande för sjukhusen.

Vad beträffar journalföringen gäller att om en kvinna föder en dödfödd före utgången av 28:e graviditetsveckan förs på sjukhuset endast en kortfattad gynekologisk journal beträffande henne själv. Vad gäller övriga förlossningar förs däremot utförliga förlossningsjournaler, vilka även innefattar uppgifter om barnen. Journalernas utformning regleras i socialstyrelsens allmänna råd om införande av nya förmulär till journaler inom mödrahälsovård, förlossningsvård och barnhälsovård (SOSFS(M) 1981:52).

Den svenska sjukvårdsstatistiken på området avser i första hand "perinatal" dödlighet, varmed avses såväl dödfödda under fosterlivets senare del som avlidna under första levnadsveckan. Anledningen till att detta slag av statistik kommit att dominera är att tillämpningen av de internationella definitionerna på levande födda och dödfödda varierar mellan olika länder. Genom ett kombinationsmått av typen perinatal dödlighet undviks denna komplikation vid internationella jämförelser. Antalet perinatale dödsfall i Sverige uppgår till omkring 800 per år och fördelar sig ungefär lika mellan dödfödda och barn som avlidit inom sju dygn från födelsen. Någon statistik föreligger ej beträffande antalet dödfödda efter 26 eller 27 veckors graviditet.

I den år 1977 av WHO utgivna International Classification of Diseases avseende 1975 års revision rekommenderas att nationell perinatal dödsstatistik skall omfatta alla förlösta foster och barn såväl levande som döda som väger minst 500 g eller, då uppgifter om födelsevikt saknas, de fall där havandeskapstiden överstiger 22 veckor eller kroppslängden är mer än 25 cm. Vidare rekommenderas att statistik för enbart internationella jämförelser skall tas fram avseende förlösta foster eller barn som väger minst 1 000 g eller, då uppgifter om födelsevikt saknas, de fall där graviditeten överstiger 28 veckor eller kroppslängden är mer än 35 cm. Inom socialstyrelsen har en arbetsgrupp nyligen tillsatts för att utarbeta förslag till anpassning av i Sverige gällande terminologi till 1977 års revision.

Den medicinska utvecklingen

Såsom anförts i motionen har senare års medicinska utveckling inneburit en kraftig ökning av överlevnaden för barn som föds före utgången av 28:e graviditetsveckan. Den hastigt förändrade mortaliteten bland nyfödda omogna barn samt konsekvenserna av denna utveckling var föremål för ett symposium hösten 1981, anordnat av perinatalgruppen i Svenska gynekologiska föreningen och neonatalsektionen i Svenska barnläkareföreningen. Där framförda föredrag har efter bearbetning redovisats i artiklar i Läkartidningen nr 40/1982. Därav framgår bl. a. att i Sverige överlevnadsprocenten

för barn med en födelsevikt av 750–1 000 g, numera är 50–60 %. Vid födelsevikt därunder är överlevnaden mellan 10 och 30 %. Födelsevikten 750–1 000 g motsvarar ca 26–27 veckors graviditet. Sannolikheten för att ett barn överlever nyföddhetsperioden satt i förhållande till graviditetens längd anges vidare till ca 10 % av alla barn födda efter 24–25 veckors graviditet, ca 50 % efter 26–27 veckors graviditet samt ca 80 % efter 28–31 veckors graviditet. Handikappfrekvensen bland de mycket omogna barnen anges även ha minskat men någon tillförlitlig statistik däröver finns inte. Den gynnsamma utvecklingen tillskrivs i stor utsträckning organisatoriska förändringar innebärande centralisering av förlossningar till välutrustade kliniker och förbättrad medicinsk handläggning.

I en avslutande gemensam artikel av de sju läkare som bidragit med artiklar om symposiet behandlas den folkbokföringsmässiga gränsen mellan foster och barn vid 28 veckors graviditet. Författarna hävdar att denna gräns är orimlig med hänsyn till att inte mindre än 50 % av före denna tidpunkt födda överlever. De förordar en allsidig utredning "så att de legala aspekterna kommer i överensstämmelse med nuvarande medicinska resultat och etiska värderingar". De förordar därvid såsom en ur medicinsk synpunkt lämplig gräns mellan foster och barn oberoende av livstecken en födelsevikt av 500 g och hänvisar till att Kanada infört denna regel.

Utskottet

I motion 1982/83:385 (fp) yrkas att riksdagen hos regeringen anhåller om en allsidig utredning avseende gränsen mellan foster och barn så att de legala aspekterna kommer i överensstämmelse med nuvarande medicinska resultat och etiska värderingar. Beträffande motionsmotiveringen får hänvisas till det föregående.

Den författningsbestämmelse som reglerar gränsdragningen mellan foster och barn återfinns i 30 § fjärde stycket folkbokföringsförordningen, som stadgar att med barn avses nyfödd, som efter födelsen andats eller visat annat livstecken, samt dödfödd som avlidit efter utgången av 28:e havandeskapsveckan. Bestämmelsen innebär således att efter utgången av 28:e havandeskapsveckan även dödfödda räknas som barn. Bestämmelsen har föranletts av en av Världshälsoorganisationens (WHO) antagen definition av vad som skall avses med levande fött resp. dödfött barn.

Den i 30 § fjärde stycket folkbokföringsförordningen intagna definitionen av barn bildar utgångspunkt för stadgandena i 30–32 §§ samma förordning och folkbokföringskungörelsens tillämpningsföreskrifter om bl. a. skyldighet att anmäla barns födelse samt att anmäla dödsfall och utfärda dödsbevis. Sådana åtgärder vidtas endast om det är fråga om barn enligt ovan nämnda definition. Det ankommer normalt på läkare eller barnmorska att avgöra om ett barn har fötts, varvid man har att utgå från den angivna definitionen samt socialstyrelsens närmare anvisningar.

Om ett barn är levande fött och det sedermera avlider skall även gravsättning eller eldbegängelse skc. Detsamma gäller dödfödda barn som fötts efter utgången av 28:e graviditetsveckan. Sådana förrättningar får enligt 23 a § begravningskungörelsen numera avse även dödfödda som förlösts före denna tidpunkt. I dessa fall är således förfarandet frivilligt. Dödsbevis eller intyg om gravsättning eller eldbegängelse utfärdas inte. Det görs inte heller några anteckningar därom i kyrkobokföringen.

Utskottet vill inledningsvis erinra om att ett foster som vid födelsen visat något som helst tecken på självständigt liv enligt gällande bestämmelser alltid skall betraktas som ett barn och officiellt registreras som ett sådant. Denna regel gäller, som skatteutskottet i sitt yttrande särskilt framhållit, generellt och således även vid kortare graviditeter än 28 veckor.

Skatteutskottet anför vidare att det faktum att även dödfödda som uppnått ett visst utvecklingsstadium sedan gammalt i vissa hänseenden jämställs med barn bl. a. torde sammanhånga med etiska bevekelsegrunder. Detta leder dock samtidigt till vissa krav från samhällets sida som kan vara påfrestande för dem som berörs därav. Att ändra 28-veckorsgränsen, som har tillkommit av praktiska skäl och med anledning av en rekommendation av WHO, skulle enligt skatteutskottet medföra att byråkratin kring de dödfödda barnen utökas utan att – såvitt skatteutskottet säger sig kunna bedöma – några fördelar uppnås. Syftet med motionen torde enligt skatteutskottet i väsentlig utsträckning kunna tillgodoses på annat sätt än genom ändring av folkbokföringsreglerna, såsom t. ex. redan skett genom regler om ett frivilligt begravningsförfarande för dödfödda. Motionen avstyrks i vad avser utredning om ändring av folkbokföringsreglerna.

Socialutskottet vill för sin del peka på att motionen aktualiserar en grundläggande fråga som känns etiskt viktig för många människor. Det är således inte enbart en praktisk angelägenhet rörande redovisningen av dödfödda barn. Gränsdragningen rymmer i och för sig flera aspekter. Alla sådana har utskottet dock inte möjlighet att gå in på här, utan begränsar sig i det följande till de synpunkter som anförts i motionen.

Det är viktigt att finna en smidig lösning som inte i onödan försvårar för föräldrarna att hantera den svåra situation som uppstår då ett väntat barn föds dött. Utskottet vill i det avseendet betona att de enskilda fallen kan vara mycket olika. Medan det för vissa föräldrar kan te sig naturligt och riktigt att sörja ett avlidet barn kan det för andra innebära ytterligare psykisk påfrestning att tvingas ta del i de formella procedurer som följer på ett dödsfall.

Vilka regler som bör gälla för folkbokföringen kan dock inte i sig anses vara en principiell fråga. Det är inte heller nödvändigt att ha någon direkt koppling mellan dessa regler och de ökade medicinska möjligheterna att rädda barn som fötts för tidigt. Som anförts av skatteutskottet är det dessutom angeläget att inte i onödan utöka byråkratin kring de dödfödda barnen.

Utskottet ställer sig därför liksom skatteutskottet tveksamt till en ändring

av nuvarande folkbokföringsregler, vilken bl. a. skulle medföra krav på gravsättning eller eldbegängelse för ytterligare ett antal dödfödda barn. Enligt utskottets mening är det främst av hänsyn till föräldrarna mera ändamålsenligt med det nuvarande frivilliga begravningsförfarandet, vilket möjliggör en större anpassning till de enskilda individernas psykiska upplevelse av situationen. Utskottet vill dessutom erinra om att en översyn av folkbokföringslagstiftningen nyligen inletts. Vidare har socialstyrelsen inlet ett arbete för att anpassa svensk terminologi på området till WHO:s senaste rekommendation.

När det gäller sjukvårdens omhändertagande av gravida kvinnor är det ingenting som hindrar att gravida kvinnor vårdas på förlossningsavdelningarna redan före 28:e graviditetsveckan. Det är samtidigt otillfredsställande att olika sjukvårdshuvudmän här tycks tillämpa olika praxis.

Avgörande för på vilken avdelning man placerar en gravid kvinna eller en kvinna som fått ett tidigt dödfött barn eller ett sent missfall måste dock i första hand vara var hon kan få den vård som bäst svarar mot hennes behov. Detta är både en fråga om vilka sjukvårdsresurser som står till buds och en fråga om hur kvinnan själv reagerar. För den som fått ett dödfött barn torde det t. ex. inte alltid upplevas som positivt att vårdas på en förlossningsavdelning bland nyblivna mödrar med barn. Utskottet vill således även i fråga om vården av kvinnorna betona vikten av att ta hänsyn till omständigheterna i det individuella fallet. En viss flexibilitet måste finnas.

Det vore emellertid önskvärt att sjukvårdshuvudmännen genom överläggningar kunde komma fram till en gemensam syn på hur vården i denna del bör organiseras. Utskottet förutsätter att socialstyrelsen uppmärksammar denna fråga och i lämpligt sammanhang aktualiserar den med sjukvårdshuvudmännen.

Genom det anförda får motionen anses besvarad.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motion 1982/83:385.

Stockholm den 18 oktober 1983

På socialutskottets vägnar

INGEMAR ELIASSON

Närvarande: Ingemar Eliasson (fp), Evert Svensson (s), Göte Jonsson (m), Rune Gustavsson (c), Kjell Nilsson (s), Blenda Littmarck (m), Stig Alftin (s), Lilly Bergander (s), Ann-Cathrine Haglund (m), Maria Lagergren (s), Anita Persson (s), Ingvar Eriksson (m), Inga Lantz (vpk), Rosa Östh (c) och Bengt Lindqvist (s).

Skatteutskottets yttrande

1982/83: 5 y

över en motion om gränsen mellan foster och barn

Till Socialutskottet

Sedan socialutskottet begärt att skatteutskottet yttrar sig över motion 1982/83:385 av Karin Ahrland (fp) och Kerstin Anér (fp) om gränsen mellan foster och barn får skatteutskottet anföra följande.

Yrkandet i motionen går ut på att få till stånd en allsidig utredning rörande ändring av den gräns som enligt gällande bestämmelser skall dras mellan dödfödda foster och dödfödda barn. Motionärerna vill få en bättre överensstämmelse mellan de legala aspekterna och nuvarande medicinska resultat och etiska värderingar och anser att den 28-veckorsgräns i fråga om graviditetens längd som tillämpas vid gränsdragningen bör ändras till förslagsvis 26 veckor. Enligt deras mening leder nuvarande regler till ej acceptabla effekter bl. a. i fråga om begravning m. m. Motionärerna kritiserar också att barn och gravida kvinnor i samband med missfall och tidiga födslar behandlas på olika sätt i olika landsting.

Gällande regler i folkbokföringsförordningen (1967:198) innebär i korthet att ett barns födelse skall anmälas till pastorsämbetet om det är fött här i landet eller fött av en kvinna som är skriven här. Med barn avses alla nyfödda som andats eller visat annat livstecken efter födseln. Efter utgången av 28:e havandeskapsveckan räknas även dödfödda såsom barn (30 §). Denna 28-veckorsgräns tillkom år 1959 (prop. 1959:200, L3U 20) med anledning av en rekommendation av världshälsoorganisationen (WHO). Tidigare bestämmelser var av gammalt datum och angav att ett foster om minst 35 cm längd, som inte andats efter födelsen, skulle anses som ett dödfött barn. I samband med 1959 års ändring framhölls att en dödfödd om 35 cm längd ungefär motsvarade ett foster efter 28:e havandeskapsveckan.

Socialstyrelsen har i sina föreskrifter i anslutning till dessa bestämmelser anfört bl. a. följande (SOSFS 1980:1).

Med barn avses alla levande födda samt alla dödfödda som framfötts efter utgången av tjuugoåttonde havandeskapsveckan. Levande fött är barnet om det visat tecken på självständigt liv såsom andningsrörelser, hjärtslag, pulsationer i navelsträngen eller tydliga spontana rörelser av skelettmuskulaturen. Dödfödda är alla de barn som inte visat nämnda livstecken och vilka avlidit efter utgången av tjuugoåttonde havandeskapsveckan, räknat från senaste normala menstruations första dag. Föreligger osäkerhet om graviditetens längd, bör det framfödda fostrets kroppslängd tillmätas viss betydelse vid bedömningen av fostrets utvecklingsgrad. Uppgår kroppslängden till minst 35 cm, bör fostret redovisas som barn.

Att en dödfödd således i vissa fall betraktas som ett barn leder till krav på gravsättning eller eldbegängelse inom två månader efter födelsen (24 §

begravningskungörelsen 1963:540). I födelse- och dopboken antecknas bl. a. uppgift om inkommet dödsbevis, jordfästning, eldbegängelse och/eller gravsättning m. m. Gravsättning eller eldbegängelse av dödfödd får ske även om graviditeten avbrutits före 28:e havandeskapsveckan. Förfarandet är då frivilligt (23 a §) och några anteckningar i födelse- och dopboken föreskrivs ej.

Enligt 1963 års namnlag (1963:521) förvärvade barnet vid födseln automatiskt faderns eller moderns släktnamn (1 §). Förnamn skulle – om barnet levde – ges till barnet inom sex månader från födseln (23 §). I praktiken tillämpades bestämmelserna så att förnamn antecknades även för barn som avlidit, om föräldrarna anmälde ett namn till pastor. Den nuvarande namnlagen (1982:670) har enligt vad utskottet erfarit från riksskatteverket inte föranlett någon ändrad praxis härvidlag.

Utskottet kan instämma i motionärernas syfte att förbättra de regler som skall tillämpas i en så känslig situation som den här aktuella. Utskottet vill inte heller bestrida att 28-veckorsgränsen i folkbokföringsförordningen i vissa fall kan medföra effekter som kan kritiseras från olika utgångspunkter. Med anledning av vad som anförs i motionen bör dock framhållas att ett foster som visar något livstecken vid födseln alltid skall betraktas som ett barn, även om det avlider efter kort tid. Denna regel gäller generellt och således även vid kortare graviditeter än 28 veckor. Att även dödfödda som uppnått ett visst utvecklingsstadium sedan gammalt i vissa hänseenden jämföras med barn torde bl. a. sammanhålla med etiska bevekelsegrunder men leder samtidigt till vissa krav från samhällets sida som kan vara påfrestande för dem som berörs härav. Att ändra 28-veckorsgränsen, som har tillkommit av praktiska skäl och med anledning av en rekommendation av WHO, i den riktning som motionärerna förespråkar skulle medföra att byråkratin kring de dödfödda barnen utökas utan att – såvitt utskottet kan bedöma – några fördelar uppnås. Som framgår redan av vad som anförs i motionen torde syftet med utredningskravet i väsentlig utsträckning kunna tillgodoses på annat sätt än genom ändring av folkbokföringsreglerna, såsom t. ex. redan skett genom regler om ett frivilligt begravningsförfarande för dödfödda.

Med det anförda avstyrker utskottet motionen i vad avser utredning om ändringar av folkbokföringsreglerna.

Stockholm den 17 maj 1983

På skatteutskottets vägnar
ERIK WÄRNBERG

Närvarande: Erik Wärnberg (s), Knut Wachtmeister (m), Stig Josefson (c), Rune Carlstein (s), Olle Westberg (s)*, Hagar Normark (s), Bo Lundgren (m), Ingemar Hallenius (c), Bo Forslund (s), Egon Jacobsson (s), Karl Björzén (m), Björn Molin (fp), Anita Johansson (s), Ewy Möller (m) och Erkki Tammenoksa (s).

* Ej närvarande vid justeringen.